

Omul de pe stradă despre...

...D=ale teatrului

Împreună cu o persoană dragă inimii mele, mă aflu într-un restaurant, în seara aceea plin ochi. Bădărănia prăsindu-se în fel și chip, un necioplit, cerind oarecum îngăduință, fără a aștepta răspuns, a dat buzna și s-a așezat la masă. Ce era să fac? Față de atita mojie, am tăcut. În liniștea apăsătoare, noul venit, făcând pe dezinvoltul, a mormăit cum îl cheamă. Plin de sine, ne-a comunicat că este actor la nu știu care teatru din provincie, și, în așteptarea a ceea ce comandase, spre a sparge gheața, cu aplomb, ne-a vorbit despre cită virtuozitate necesită crearea lui profesiune, despre arta actorului, și alte de acestea. De bună seamă, treaba era prezentată... așa... în general... dar nu era nevoie să te dea deșteptăciunea afară din casă, ca să pricepi că tare se pune în fason. De... actor, nu glumă. Făcând el pe personajul principal, în replică, am dat să-i relatez o întâmplare cu Chaplin. N-am apucat însă să-i pronunț bine numele, că m-a informat el, cu tot felul de parascovenii, cine a fost creatorul lui Charlot, în continuare dându-i zor cu arta actorului.

Pînă la urmă, cum-necum, am reușit să-i spun că acum vreo cincizeci de ani, în America tuturor năzbitiilor, pe cînd Chaplin era venerat acolo, a avut loc un concurs: cine îl imită cel mai bine pe Charlot. În America, deh!, ca în America: s-au instituit premii de prim rang, s-a făcut o publicitate americană, s-au organizat fel și fel de comisii de triere. S-a ales un juriu — cum se zice — prestigios, din personalități una și una. Și a fost o nemaipomenită avalanșă de „charlotism”, aseasonată cu tam-tam americanesc, premianții fiind cei mai grozavi imitatori ai neajutoratului ponosit, cu melon, baston și ghetete scilciate. Toate bune și la locul lor, dar, ce s-a aflat după aceea? Că la concurs s-a prezentat și Charlie Chaplin. Și n-a fost de nimeni remarcat. De nimeni băgat în seamă. Asta, vînturindu-i-o eu, pentru că necioplitul prea era mare și tare, prea îi tot da zor cu arta actorului.

El, nemaifiind la largul lui, s-a mai fîit ce s-a fîit, și a plecat. Rămas în doi, am continuat:

— Poate că, la acel concurs, s-a făcut o primă demonstrație că autenticului îi va lua locul contrafacerea.

— La ce te referi?

— Nu vezi? Sticlă, lemn, piele... lînă, mătase, bumbac... la toate le ia locul materialul plastic.

— Nu mi se pare rău...

— Ți se pare... Lelea Gherghina, o rubedenie de-a mea, are o grădină de i-a mers vestea peste șapte sate. Dar ce grădină? Raiul pe pămînt. Și, în camera de oaspeți, ce să vezi? Un buchet de liliac din plastic.

— A zbîrcit-o și ea, săraca, și tu, gata...

— E vorba de zbîrcit? Am avut un coleg de școală care nu citea decît cărți de călătorie și romane de aventuri. Cu gîndul numai la d-alde astea, pe cînd nu-i mijise bine mustața, a luat drumul depărtărilor. Nu mai știam nimic de el, de mult, de mult de tot, pînă mai acum cităva vreme, cînd am întîlnit-o pe mîlcă-sa. Văzîndu-mă, i s-au umezit ochii. Fil-su, fostul meu coleg, e la o stație de benzină, în nu am reținut care regiune aridă, din Statele Unite. Plînd de duloșie, mi-a arătat o fotografie cu o casă de toată frumusețea. De pe acoperiș, din streșină, cobora o perdea de iederă verde. În fața casei, o prea încîntătoare pajiște verde. Din loc în loc, plantat estetic, cite un pom verde. Îndemnîndu-mă să văd ce 'scris, am întors ilustrata și am citit: „Casa în care locuiesc. Nu mă invidiați! Tot ce e verde e din material plastic”.

— De... Riscurile aventurii...

— Și. bagă de seamă că n-am spus nimic, despre cum contrafacerea ia locul autenticului în societate, în relațiile dintre oameni.

— Dar cu arta actorului și concursul cu Chaplin, cum e?

— Asta e o altă gîscă într-o altă traistă.

Mihai POPESCU